

соколи и хъртове, придружаваше я на ловъ, свирѣше ѝ на лютня...

И ето вчера той ѝ бѣ донесълъ нова, благородна кучка. Съ дълги стройни крака, и мека козина, като коприна. Купилъ я отъ странникъ — търговецъ чуждоземецъ. А тя го бѣ изпѣдила. Защото той ѝ бѣ казалъ, че е приелъ да остане челникъ на търновската защитна войска, само за да вижда по-често чернитѣ ѝ очи.

Целгуба знаеше, че деспотътъ бди и чака сега въ главната кула. Бди и чака само единъ знакъ. Но тя стоеше неподвижна при отворения прозорецъ и сълзи тихо браздѣха пламтящото ѝ лице...

Тя все още обичаше Иваница.

А свежата великденска нощъ ухаеше и мамѣше...

И цѣль градъ бѣше въ трѣпкитѣ на тъмна тревога. Готовъ да чуе най-хубавата вѣстъ и най-грозното нещастие...

Къмъ разсвѣтъ, когато трендафилитѣ и перуникитѣ изпуснаха още по силно замайващия си миризъ, и зората полъхна, съ румено крило надъ тревожнитѣ безсънни люде, два конника прелетѣха като стрели отъ градскитѣ порти къмъ Боярски рѣтъ. И отъ гдето преминаха, оставиха дيريا на огнена радостъ следъ тѣсебе си. Невѣроятна, безумна вѣстъ...

Калоянъ бѣ разбилъ латинскитѣ войски при Адрианов-градъ, унищожилъ цвѣта на рицарството и пленилъ самия императоръ!

Тогава градътъ избухна въ диво, неудържимо ликуване. Людитѣ се поздравяваха и прегръщаха изъ улицитѣ, срѣдъ неспирния веселъ звѣнъ на всички търновски камбани.

Почти не смѣха да вѣрватъ. Струваше имъ се, че сънуватъ...

Надменниятъ латинецъ бѣ падналъ въ рѣцетѣ имъ...

Най-знатнитѣ отъ страшнитѣ желѣзни рицари бѣха мъртви, унищожени, пленени... А другитѣ се надваряха въ позорно бѣгство да стигнатъ южнитѣ брѣгове и да се